98

funrembe ennetamisega awwustada, sest et tema ütt kõrraga
neide funre murre, funer-kõrmus olli muutnu. Kaupmees kut-
sus nüüd kuningat poolt temaga ütte lauda jõõma nink jõoma,
ja pääle selle pakkus kuningas kaupmehele pool kuningriiki palgas,
oma tütre üles ärätamise eest, mis ta jo oma lotse teewes tegemi-
jegi eest olli arstidele lubanu. Ent kaupmees ütles: „Aulik funt
kuningas! Ma ole üli rõõmus, Teie funeste helbüsist, nink orwa
seda lüg funeste palgast, mille ofaliser Teie nimostelte. Aga oles
küll waremb Teie föprus ja leji olemine, kui pool Teie funest ku-
ningriiki." Selle pääle ütles kuningas: „Mis ma ole lubanu, seda
ole ma lubanu, ka kõige parembat föbras pääle Teie meie kuning-
liku maia jäämä." Kaupmees kumard kuningas ette maani
maha, tema funre helbüsist ja oma eest, mille wäärilises tema
pääl panen sai. Sest kuningas lasi kaupmehele toreda kunin-
gliku rõiwa sõlga panda, wõtt omast kõrmest kõrmust, mink ehit
teda funtde aun tähtiga, nink and talle nii sama funre kõrmus
ja, üle kõige rüği, nügu oles ta tema kõige parem weli. —
Ker olli nüüd õmelikumb kui meie kaupmees? Ei, ka teda
saiwas murre, waese murre, oma hukka lännu abikaasa pärast!
Ent sest kõrgest ✕ dõnele te kuningale ütte jõõmagi. Ils kõrd
lõtz tema ka omma emmist elo-maja, laema, kon tema wana
trun teener teda tundadi ei taha, sest nii toredat ja uhkelt olli
tema kuninga poolt aun-tähtiga ehitadu. Kõik lüs ja riik
kõneli kuninga tütre surmast, targest tähtist, ker weel õra-
poolnu kuninga tütre üles ärät, — ent ütgi ei tija, ker see
ime-tark tähtis olli, ehinult kaupmehe wana trun teener
teese seda, ja ta olli oma emmist hõa perremehe eest õige
palglik, kui ta teda nii funeste ehitadult, henda een nägi. —
Ent kaupmees tõmmas oma kalli sulase oma ümma lägi, ja
ütles talle: „Sina hõa ja trun sulane nink tõter! Olgu nüüd sinu
peräl kõik nu maja ja waranduse. Ellull wa nüüd kuninga
majan esiti kõike külalt, waranduse, maja, aswu, ja meelespe-
walse ello. Mina rohkemb enamb ei jaowi ei ka himosta!"
Sodusemada kõrwuga kallel waene ori kaupmehe kõnet pääle, ja
nüi ta nägi, et ta nüi tõsitsest tenäga kõneli — nasiira waese teen
silma tenost well joosema; ja ta ei tõuwä sõnu, millega omma

99

häid perremeest, tema lüg funre helbüsist eest tenäda. Ent kaupmees
otte usinaste omast majast wälja, ja teenes jäi sinnä, kui perä per-
remees ärasele. Tema elo olli üle kõrraga õmelikum saanu, mille
pertä ta iial ei igatsegi, nii funeste ja rikkas seisa. —
Aig talli wõtte, kuna kuningas omma sõa-wäge ülespidi saema ja
selle eest saat tema oma sõbra, kaupmehe, ker ütles läinagi kõiste
rõimes, sinnä funre; kuningliku aunga ka talli, kon kui kindral
elli, tema waratseb naisega. Kindrall elli oma prouwaga räägu
lustlisk ja rõõmulisk ello. Ei näi näid sõama-turmistusi, ei ütgi
nimi ajo piinarat, kõik olli kõigi jaoks lahke ja hää, nimid kui ela
elesi ja tume rõõmu. Naa elliwa ka meie oman abielon ilupaste
ja rõlembist kiteti, kui ennast abiela paari, kõigen lühen. Ent
prouwa olli kõigi nii lugupiden oledin, et laiskust ta een wõimalt
wõtt, nii lugune näsinii ja unine laiskus, selle kündsi inemine
kergete tetap, eperalde ei, kui täit muretu elo om. Ent kõigi
õrätteda, kui uneste, kindralli mahe-meelitamine ja lipe kõne.
Naa olliwa kenda orwaten kõige õmelikumba inemise moopääl.
Ent nügu orraw, ker omma ninna weel selgemat silmapilgut
puhastap, kui wäit ja tema ütse tsihip, nüde ei aima ka inemine
enne omma õrmetsis — ja üle kõrraga nilbetsus ta, nügu
nilbe ei pääl. —

Kui ka selle lühna sõa-wäe ülekaemise kõrd käen olli, —
sest kindrall oma sõa-wäe jos een, kon ka ta prouwa aun pe-
rast kõrwal olli. Sure-wõist, kõigu kaupmeest nüüd kutsuti, olli
salajalt ommi warnu lõpun saanan käümä, ja neile midagi
eperalde teta käskinü. Waapenitega soldina soldanni sinnan, ja
jubmilk olli egaüks ohwitseergi oma paiga pääl, kuna polgowniki
ja kindrall: traumilk pääl ja tääl, oma wäe een paisten, funeste wõitu
ilmumist ootawa. Ka kõik rahwas, lühna inemist, olliwa kangel
seeren maan, et naa sõaltgi näer kõige ilemba waatsi.
Sõawäe üle waatmine olli algonu, kon mon mõni kilomet, mõni ka
laitust sai. — Kõige ülatsema rahwa nõuten tulli lüraft ka paar
wanaldaisi inemisi, meest ja naine, nina nee lättiwa kõiki
ommi wõiwatega, lühna lähkoh olewake nuna-lompi, nügu tõsi,
põõrdlema, ja rääkerdellema. Inemise, ker neid näiwa, arustiwa, naa
omma pääle rumalat lännu. Kuis naa seda kulda rahwastgi ei hätaue.